

Zomercolonette 'Met andere ogen'

Marc Teunis

Veel mensen zullen mij een oude pappa vinden. Ik ben een van de laatsten in mijn vriendenkring. Dit voorjaar ging een lang gekoesterde wens in vervulling en verwelkomen mijn vrouw en ik onze kleine dochter in ons gezin. Een gezin dat tot op dat moment geen onderdeel uitmaakte van het geheime genootschap dat 'ouders' heet. Wij waren voor de komst van ons kleine meisje met z'n drieën: de kat en wij tweetjes. Ons kleine dochtertje is nu precies 8 weken oud. Het gaat nu al hard, dus dat wordt wat als ze straks 16 is. Pappa moet er nog even niet aan denken.

Het was al een tijdje gaande. Om mij heen kregen steeds meer vrienden, familie en collega's kinderen en dat begon al tijdens mijn studie. Je zou denken dat, met zoveel kleintjes om je heen, je dan wel een beetje voorbereid zou zijn op wat er op je af komt als je zelf ook kinderen krijgt. Zelfs een zeer memorabele vakantie in Frankrijk, waar ik de enige zonder kinderen was tussen 14 kleintjes en 10 ouders, kon mij hierop niet voorbereiden. In een keer heb ik aanspraak in de buurt met burens die ik daarvoor nooit sprak en groeten wildvreemden mij op straat, terwijl ik achter de kinderwagen loop of de kleine dame op mijn buik gebonden heb.

Het was voor ons niet vanzelfsprekend dat deze kleine meid er zou komen. Je kunt wel stellen dat het een medisch wonder is. De details doen er niet toe, maar wij zijn blij met de medische vooruitgang op het gebied van IVF (*in-vitrofertilisatie, red.*). Extra bijzonder is het misschien wel wanneer je zelf medisch bioloog bent. Dan zie je net wat meer op een echo of begrijp je de techniek beter. Ik voelde af en toe een tweestrijd: van de ene kant de geïnteres-

seerde onderzoeker, die niet genoeg kan krijgen van de schoonheid van de technologie en van de andere kant de bezorgde vader, die zich zoals alle aanstaande vaders afvraagt of zijn kind wel gezond is. Extra geluk hebben we gehad met de 20 weken echo. Hiervoor zijn we naar het WKZ (*Wilhelmina kindziekenhuis, red.*) in Utrecht gegaan waar ze net een nieuw echoapparaat hadden. Met de superhoge resolutie konden we echt alles zien, maar tegelijk maak je je zorgen dat je dingen ziet die je liever niet wil zien.

De IVF-variant waar wij gebruik van hebben gemaakt heet Prenatale-implantatie Genetische Diagnostiek (oftewel PGD). Dit doen ze in het Maastricht Universitair Medisch Centrum. Tijdens de eerste celdelingen, op dag 4, wordt er een cel uit het zich delende embryo verwijderd en wordt deze door een koerier naar Maastricht gebracht voor analyse. Toen de arts tijdens het intakegesprek zei dat ze soms voor deze analyse in situ hybridisatie gebruiken, riep ik enthousiast dat ik die techniek voor mijn onderzoek ook wel eens heb gebruikt. Samen met haar en mijn vrouw hebben we gebiologeerd naar een paar in situ plaatjes zitten kijken. Het is het mooiste wat mij ooit is overkomen, echt waar. Ja, soms lever ik er wat nachtrust voor in en is het best vermoeiend. Al die dingen die ik altijd dacht over het zorgen voor zo'n klein mensje zijn waar, maar Man, what a ride! Het moment dat je dat kleine hummeltje dat net op de wereld is gekomen in je handen hebt en je de kracht van dat kleine lijfje voelt... er zijn geen woorden die dat kunnen omschrijven. Ik ben met andere ogen naar de wereld gaan kijken.

Ik wens iedereen een fijne zomer toe! Die van mij is al goed zo. Althans, het mag wel een beetje afkoelen en gaan regenen. Ons klein meissie denkt zo nog dat ze in de tropen geboren is.

